

(המשך מעמוד 47)

למוקד המיטרה בשעה 9.30 בערב, כשיחת-טלפון אנונימית של אשה, שהודיעה כי ראתה מכוננית ובה שלושה גברים נוסעת ליד שוק הפישפשים: הם ירו וזרקו גופת גבר על המדרכה. שוטר, שהגיע למקום כמה דקות לאחר קבלת הידיעה, גילה את גופתו של בן-דודי מוטלת על המדרכה ליד חנותו, ברחוב בית-האשל בשוק-הפישפשי

של יולנדה. וכך, עוד באותו ערב, אחרי שחקרה את אחותו ואשתו של הגנוח, הגיעה המיטרה גם לביתה של יולנדה. היא ובעלה נעצרו ונחקרו. באותו ערב הכחישה יולנדה כל קשר אינטימי עם המנוח. היא שוחררה למחרת. יולנדה לא ידעה כי מוקד המיטרה זהה מקליט כל שיחה המתקבלת בו. כאשר השמיעו לה השוטרים את

היתה היא החשודה בכך ששלחה מי שהו לבצע את הרצח. המיטרה סברה כי יולנדה היה מניע לרצח. היא אהבה את המנוח ורצתה להתחתן איתו. הוא קיבל כמה ימים לפני הרצח את הגט המיוחל, ואז פגש באשה אחרת. הסיגריה שעליה שרירי-שפתון — ורכילות שאמרה כי למנוח היתה חברה בראשון-לציון — העלו את החשד שהיתה זו יולנדה,

גם צמר. משם הרמתי טלפון לוויקטור כן-דודי, בערך בשעה 7.30, טילפנתי לחנות שלו בשוק. סיפרתי לו מה פשתי בחנות שלו בבית-אשל. זה היה יום חמישי, והוא ישב בחנות והכין אוכל ליום השישי. כי מאז שעזב את הבית, הוא היה גר בחנות, ולפעמים אוכל שם.

הגעתי באוטובוס לשררות-ירושלם לים והלכתי לכיוון השוק. ראיתי את ויקטור עומד ליד עמוד-חשמל. הוא חיכה לי וסימן ביד שהכל בסדר. ראיתי רכב שעמד שם עם הפנים לכיוון איך-כניסה. חשבתי שהרכב שייך למישהו מהשוק, ושאלתי את ויקטור, אבל הוא סימן לי ביד שהכל בסדר. כך היינו נוהגים, כדי שאנשים מהשוק לא יראו אותנו ביחד.

ישבתי על הכנף של האוטו שלו כסימטה, והראיתי לו מה קניתי. הוא הראה לי שבישול כשר, גולש, ליום

המשכתי לאוטובוס, כי הכל היה כבר סגור, ונסעתי הביתה.

זונה

כ אשר נכנסה הביתה, ניסתה יולנדה, לרבריה, לטלפן למישהו, אבל לא הצליחה ליצור קשר. היא הכינה אוכל לילדיה. ערכה את השולחן, וכאשר בעלה הלך לשירותים מיהרה לטלפן שוב למוקד. הפעם הצליחה להשיג את המיטרה וסיפרה להם על שלושת הגברים במכוננית, שירו במי שהו על המדרכה.

רציתי שהמיטרה תלך לשם יותר מהר, לכן סיפרתי את הסיפור הזה, העידה יולנדה. לא רציתי ללכת בעצמי למיטרה, כי לא רציתי שיחשדו בי ברצח, ושיתגלה הקשר שלי עם ויקטור.

לשאלות התובע, אברהם טל, סיפרה יולנדה כי ביום הראשון היתה הלווייתו של ויקטור, ושם ראתה את הנאשם.

היא ראתה את מאהבה נורה, נסעה לביתה, הכינה אוכל, ערכה את השולחן ואז צילצלה למיטרה

והנה אני רואה ארון, אח של ניסים, הופיע ללוויה עם חולצה אדומה: ראיתי אותו, נעשה לי רע" אך גם אז לא סיפרה יולנדה למיטרה מי האיש שראתה כליל הרצח. לא סיפרתי, כי חשבתי שאגמור איתו את העסקה כמו שהוא גמר עם ויקטור. לא יודעת אם להרוג אותו או מה."

המיטרה הפגישה פעמיים את יולנדה עם הנאשם בחנות-המיטרה. בפעם הראשונה לא אמרה האשה דבר, רק הליטה את פניה בידה והתייפחה. בפעם השנייה הצביעה עליו, ואמרה כי הוא האיש שראתה כליל הרצח. בעיקבות סיפורה זה של יולנדה נעצר שימעון איבגי (28). נרקומן בעל עבר פלילי, המוכר למיטרה. איבגי נהג גם הוא להסתובב בשוק-הפישפשי פשים בשנה האחרונה, אחרי שחזר מחוץ-לארץ. לאחיו, ניסים איבגי, יש חנות לדברים משומשים בשוק, ושימעון נהג לעזור לו לתקן חפצים ישנים שקנה.

טענה יולנדה: "אין לי שום חשבון עם שימעון, אפילו לא ידעתי את השם

השישי, ואז שאל אם אני רוצה שהוא יקפיץ אותי במכונניתו הביתה. הוא הכניס את הסיר למקרר ויצא מהחנות כדי לסגור את הרלת.

פיתאום ראיתי בחור, שיצא מהרכב שעמד בכביש. זה היה בחור גבוה, עם כובע על הראש, מכנסי ג'ינס ונעלי ספורט. ידעתי ישר מי זה.

זה אח של ניסים, הראיתי עליו לוויקטור, אבל הוא אמר לי, אל תפחד, תלכי."

נכנסתי לסימטה ושמעתי שהבחור אומר לוויקטור, תיכנס לחנות. הוא שאל, איפה הכסף? וויקטור שאל, איזה כסף? היה שקט כמה שניות ופיתאום ירדה, ואוטו רץ בלי אורות באיך-כניסה. חזרתי בריצה, ולא מצאתי אוטו, בחור או ויקטור.

קראתי: ויקטור! ויקטור! אבל הוא לא ענה לי.

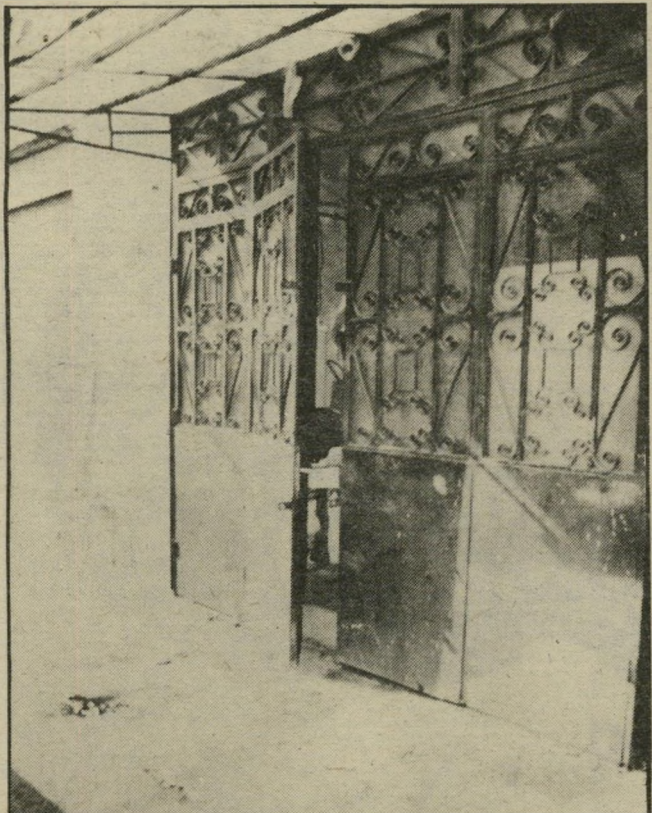
ראיתי את ויקטור זרוק בריצה. שאלתי: מה לעשות בשבילך? אבל הוא לא ענה. הלכתי לקיוסק שאני יודעת שיש שם טלפון, אבל היה כבר סגור.

גרושתו של הנרצח (מימין) עם אחותו בבית-המיטשפטי. גט כדי להעניש ולחזור."

אחיו של הנאשם עם גרושת הנרצח בשיחה ידידותית בבית-המיטשפטי אלבי בתחנת-הטוטו

מקום הרצח: שער חנותו של בן-דודי. כל שוק-הפישפשים ידע על הרומן."

שיחת-הטלפון, הורתה כי היא שטילפנה למיטרה.

רומן עם הבת

ב ינתיים עצרה המיטרה אני שים אחרים. ביניהם את אחיה של מרגלית. גרושת המנוח. המיטרה חשדה כי הרצח בוצע על רקע קינאתה של האשה החוקית לבעלה, וכי היא אשר שלחה מישהו מבני-המשפחה לנקום בו. אחרי עשרה ימים של חקירות, חזרה המיטרה ועצרה את יולנדה. הפעם

פשים. המנוח אחז בידו האחת כשקית פלסטיק לבנה, שבה היה ארנקו, מפתחות וכמה פחיות-בירה מלאות. בידו השנייה החזיק את מנעול החנות. בחוזה של בן-דודי היה חור מכרוז אחד של אקרה, שנורה מטווח קצר.

בחנות, ששימשה למגוריו של הנרצח מאז שנפרד מאשתו בשנה, שנה לפני הרצח, מצאו השוטרים שרידי סנדוויצ'ים, פחיות-בירה ריקות וברלי-סיגריות. אחד הברלים היה מוכתם בשפתון אשה. "אני מתאפרת, אבל לא שמה שפתון", העידה יולנדה בבית-המיטשפטי. בחנות נמצאו גם קירעי תמונתה